

ørne, dog med væsentlige Modifikationer, der nærmest gik i samme Retning som den af Amtmanden antydede Lods Indhold.

Endskjøndt Ministeriet efter de modtagne Oplysninger ikke fuldkommen kunde dele den tilordede Frygt for, at Forstjellen mellem det danske og færøske Sprog skulde medføre nogen egentlig Fare for Retspleiens Sikkerhed, hvilken Frygt ogsaa Landstingsmanden for Færøerne under de ovennævnte Forhandlinger i Landstinget (jfr. Rigsdagstidenden for 1868 Landsth.s Forhandlinger Spalte 809 ff.) ansaa for at være ugrundet, maatte Ministeriet dog ogsaa for sit Vedkommende holde for, at der turde være Anledning til at søge en Omdannelse af Retsvidne-Institutionen iværksat. Det kan i saa Henseende bemærkes, at det allerede maa anses for uheldigt, at der med Hensyn til dette Forhold følges forskellige Regler i Thorshavn og paa Øerne udenfor denne By. Medens der nemlig i Thorshavn er ansat tvende faste Retsvidner, der fungere ved de af Sorenstriveren holdte saavel ordinære som ekstraordinære Retsmøder, følges der udenfor Thorshavn endnu de i Christian V.s Norste Lov 1. Bog 7. Kap. og Fdn. af 3die Juni 1796 §§ 24 og 36 givne Bestemmelser, ifølge hvilke fire blandt Befolkningen tagne Laugrettesmænd skulle være tilstede som Vidner ved de ordinære Thing, medens der ved de ekstraordinære Retsmøder, ved hvilke alle Justitsager behandles, af Sorenstriveren tilkaldes tvende Mand som Vidner. Men foruden denne Forstjæl med Hensyn til Ansættelsen af Retsvidner maa det især fremhæves, at medens de nævnte Lovbestemmelser forlængst for den øvrige Del af Riget ere fundne uhenfigtsmæssige af Grunde, som ogsaa finde Anvendelse paa Færøerne, saasom den med Laugrettesmands-Institutionen forbundne Byrde for Befolkningen, disse Mands Mangel paa Dvælse i og deraf følgende Udygtighed til at være Retsvidner, de af Dommeren som oftest blandt dennes Underordnede tilkaldte Vidners Afhængighed af ham o. s. fr., og som Følge heraf ere blevne affastede ved Fdn. af 9de Juni 1847, maa de for Færøernes Vedkommende anses for saameget mindre hensigtsmæssige, som

det kan hændes, at de ved de ordinære Thing mødende Laugrettesmænd ikke alle ere det danske Sprog fuldkommen mægtige. Skjøndt der nu vel neppe paa Grund heraf vilde kunne befrygtes nogen Mislighed ved Retspleien paa disse Thing (hvor som berørt iøvrigt kriminelle Sager ikke behandles), eftersom Sysselmændene, der selvfølgelig ere kyndige saavel i det danske som i det færøske Sprog, skulle overvære disse Thing, ligesom det formentlig sjældent vil være Tilfældet, at alle fire Laugrettesmænd ere ukyndige i det danske Sprog, turde det dog desuagtet være klart, at det er urigtigt at lade Mænd, der ere ude af Stand til at følge Retsforhandlingerne, fungere som Retsvidner, og især at afkræve dem den i N. L. 1—7—5 foreskrevne Ed, som Laugrettesmændene skulle aflægge. Det maa endvidere tages i Betragtning, at der, bortset fra de lidet fyldestgjørende Bestemmelser i Lovens 1. Bog 7. Kap., ikke mindre for Thorshavn end for Øerne udenfor denne By ganske savnes saadanne Bestemmelser som de, der ere givne i ovennævnte Forordning om Retsvidniernes Egenstaber, deres Pligter, Straffe for Overtrædelse af disse m. m. Hvad endelig angaar Lagthingets Hovedmotiv til den attraaede Omdannelse af Retsvidne-Institutionen, nemlig den yderligere Betryggelse for Afværgelse af Misforstaaelser mellem Sorenstriveren og Færingerne, kan det bemærkes, at da de faste Retsvidner i Thorshavn som overhovedet de Færinger, der ere bosatte i denne By, ere fortrolige saavel med det danske som med det færøske Sprog, og da der, som anført, ikke let vil kunne befrygtes nogen Fare i saa Henseende paa de ordinære Thing udenfor Thorshavn, er det kun ved Behandlingen af Justits- og Politiretssager ved Exr. retterne udenfor Thorshavn, ved hvilke Thing Dommeren selv uden Kontrol vælger Retsvidnerne, at det kunde befrygtes, at Misligheder kunde opstaa deraf, at Dommeren havde valgt Retsvidner, der ikke vare tilstrækkelig kyndige enten i Færøst eller i Dansk. Det ligger nu vel i Sorenstriverens egen velforstaaede Interesse at sikkre sig Vidner, der saavel i denne som i andre Retninger ere fuldkommen paalidelige; men da det lod sig tænke